

KÖZKINC S KEREKASZTALOK TAPASZTALATCSERÉJE AZ ŐRSÉGBEN

2010. november 25-én a Pacsai Kistérség Közkincs Kerekasztalától érkezett meghívás a térségben mozgókönyvtári szolgáltatást végző könyvtárakhoz. A kiránduláson részt vettek a kerekasztalhoz tartozó civil szervezetek képviselői. Pacsán csatlakoztunk a Halis István Városi Könyvtárból a kiránduláshoz. Vidám buszos ismerkedés

után több megállóval szálltak fel a kirándulás résztvevői. Finom helyi készítésű péksüteménnyel és forró teával kedveskedtek a szervezők. Valószínűsíthető, hogy kevés ilyen kistérségi példa van, ahol 4 szolgáltató fér meg békésen egymás mellett, akik biztosítják a térség mozgókönyvtári ellátását. A kiránduláson ebből három részt is tudott venni.

Kirándulásunk célja a festői Őrség, vendéglátónk az Őrségi Közkincs Kerekasztal.

A késő őszi időpont ellenére, a reggeli órákat magunk mögött hagyva ragyogó napsütés fogad bennünket, Magyarország talán egyetlen tájegységén, amelynek elnevezését nem földrajzi fogalom, hanem saját történelme adja.

Sajátos arculata van e tájnak, erdős, tagolt dombosság, gyantaillatú fenyvesek. Az egykori őrállók a dombok tetején telepedtek le, hogy vigyázó szemük mindent lásson.

Első állomásunk a szalafői Pityerszer, ahol a korabeli porták

állnak mementóul. Megismerkedtünk a nagyméretű „pajtával”, a „favágítóval”, a „mé-

hessel” a családi javak tárolására alkalmas „kástu”-val, már tudjuk mire jó a „tóka”. (Ld.: Sárközi Judit: Az Őrségtől Göcsejig, Miskolc, 2009.) Megejtettük napi bevásárlásunkat is a helyi szatócsboltban.

Megálltunk az Életfájánál, bekukkantottunk egy jégverembe. Majd utunk a Jakosa-portára vezetett. Türelmetlenül vártuk, hogy megmutassák nekünk milyen is egy tökmagolajütő műhely. A tökmagolajat „az Őrség fekete aranyának is nevezik”. Az Őrségi ember magárautaltságával is itt szembesültünk, amikor a porta tulajdonosa megmutatta azt a sok szerszámot, melyekkel, szinte minden szükséges dologgal, ellátták a háztartást. Gondolok itt a házi szövéstől kezdve a kefe készítésén át sokmindenre, s még sorolhatnám és dicsérelhetném az itt élők ügyességét.

Őriszentpéteren a templomszeren áll az Árpád-kori templom és téglaegető. Ottó atya szellemes kalauzolását hallgatva csodálhattuk meg a műemléket.

Majd a legbátrabb településen, Kercaszomoron ismerkedhettünk az Őrségi Közkincs kerekasztal munkájával. 1922. február 9-én újra hivatalosan is elismerték a falu Magyarországhoz tartozását, amely a lakosok bátor harcának köszönhető, akik kiűzték a Szerb-Horvát-Szlovén Királyság csapatait. Ennek emlékét őrzi Szervátiusz István szobra. 2008-ban az Országgyűlés Kercaszomor védőinek tántoríthatatlan bátorságát – örök emlékezetül – törvénybe iktatta, s a „Communitas Fortissima” – Legbátrabb község címet adományozta.

Élvezetes előadásokat hallgatva, érdekes bemutatókat látva körvonalazódott, milyen fontos is egy kistérség életében egy ilyen civil szerveződés.

Azt hittük, ez a nap sose érhet véget, az idő milliomosainak gondoltuk magunkat, de sajnos nagyon hamar ránk köszöntött az alkonyat és mi még nem jártunk Veleméren.

A 13. század végén a Szentháromság tiszteletére szentelt kora gótikus templom a falu határában áll, mely oly szokatlan e vidéken, egy domb tetején. Bátor kis csapatunk „bagoly túrára” indult. A sötétben inkább éreztük, mint láttuk hová is tartunk.

Az érzés, amely fogva tartott bennünket ebben a csöndes kis templomban, le nem írható. Legyen itt egy hosszú csend.

Kérlek Olvasóm, dönts Te is úgy, ahogy mi akkor ott este: ide még vissza kell, hogy térjünk.

A hazafelé út vidám, felszabadult hangulatban telt, fel-felelevenítve a nap egy-egy ritka pillanatát, amely oly gazdagon adatott nekünk. A kirándulást is végig csodálatos hangulatban, vidáman, ahol kellett komolyan töltöttük.

Tudom ajánlani annak, aki még nem járt az Őrségben, egyszer jöjjön el oda, ahol a Zala folyó ered; csak itt az Őrségi ember Szala folyónak hívja. Csodálatos táj, ősi emlékek, és az itt élők őszinte vendégszeretete fogadja az idelátogatót.

S utoljára, de nem utolsósorban köszönet ezért az eseményekben, élményekben gazdag napért a szervezőknek. Jó volt ismeretlenként, de nem idegenként együtt lenni Veletek. Köszönjük, mondom ezt a résztvevő könyvtárosok nevében.

Gál Erzsébet

